

մէջ Փափոյ թղթին եւ յղարկէ, թէ Ուն չՁաքարիայ անուն վարդապետ, որ ի մեղանէ նուիրակ եկն յայդ կողմունքդ, եւ առանց մեր կամաց եւ զխոտութեան իմ մօհրովս սուտ ձեռագիր է տուեալ ձեզ. եւ իմ անունս է հանեալ որպէս թէ ես Մելքիսէթ կաթողիկոս իմ աղբաւս Հայոց ի հետ Ֆռանկին միաբաներ եմ եւ զՔաղկեդոնի ժողովն կ'ընդունիմ. նա սուտ է. ահա մեք զնա չարաչար պատժեցաք եւ որոշեցաք յեկեղեցւոյս:

«Նաեւ յայլ քաղաք որիչ որիչ գիր գրէ ի վերայ առաջնորդաց եւ իշխանաց, թէ Ահա ես զայն չՁաքարիայն բանադրեցի, թէ ո'ւր եւ հանդիպեսցի, մի ընդունիք, այլ հալածեցէք որպէս զհերձուածօղ. եւ համարեցէք զնա որպէս զպիղծն Արիոս եւ Նեստոր: Թէ զայս առնես՝ կ'ընդունիմք զքեզ որպէս զուղղափառ կաթողիկոս. եւ թէ ոչ՝ դու գիտես»:

Իւր վերջին թղթին մէջ թէպէտ ճիգ կ'ընէր Մելքիսեդեկ պաշտպանել Հայոց եկեղեցւոյ տեսակէտները նկատմամբ խնդրոյ առարկայ երեք կէտերու, բայց եւ այնպէս դուռը բաց կը թողուր յետագայ բանակցութեանց համար: Պօղոս Ե. ի համառօտագրին պատասխանը կ'երեւայ թէ տուաւ 1622ին Գրիգոր ԺԵ. ին. կը յիշուի ուրիշ թուղթ մ'ալ 1623էն ուղղուած առ Ուրբանոս Ը.: Այս թղթակցութեանց համար մեր աղբիւրն է Վարդան արքեպ. Յունանեան, որ իւր համբաւաւոր թղթին մէջ, ուղղուած Եւդոկիացիներու, այս-